

die éne vogel

jeannette van luijen-bronwasser

DIE ENE VOGEL

JEANNETTE VAN LUIPEN-BRONWASSER

DIE ENE VOGEL

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. De nieuwe

„Er is een nieuwe!” riep Hein Beukers. Hij rende over het schoolplein in de richting van Jaap Wolting, die juist door het hek kwam dat het schoolplein afsloot.

„Hé Jaap! Er is een nieuwe!”

„Nieuwe há-á-áring,” schalde een jongen uit de tweede.

Hein stak zijn tong tegen hem uit en klampte Jaap aan.

Die vroeg: „Hoe weet je dat?”

„Gewoon, ik heb hem gezien. Meester heeft hem mee naar binnen genomen en hij komt bij ons in de vierde.”

„Hoe heet-ie?”

Hein trok zijn schouders op. Zijn beweeglijke gezicht met de vele sproeten grijsde breed. „Hij komt in het lege huis van Bret. We gaan vanmiddag helpen verhuizen. Kunnen we lol hebben, jô!” „Waarom?” wilde Jaap vragen, maar het fluitje van de meester maakte een eind aan hun gesprek.

Hein holde als een op hol geslagen paard naar de open schooldeur. Jaap volgde bedaarder. Hij hing zijn jack aan de kapstok en keek bedachtzaam in het rond of hij ook een kledingstuk zag hangen van de nieuwe. Ja hoor, daar hing iets dat hij hier nog niet eerder had gezien. Natuurlijk, Hein had het al in zijn vingers.

Hein grinnikte en streek met zijn vingers over de rode capuchon.

„Het lijkt wel van een meissie.”

„Ssst,” deed Jaap, en kleurde van schrik. „Als hij het nou hoort, jô!”

De gang liep vol. Het was opeens een hels kabaal van elkaar duwende en vechtende jongens en meisjes. Tot de meester verscheen in de open klasdeur.

„Kom, een beetje voortmaken, jongens.”

Ze wilden opeens allemaal tegelijk door de deur. Een grote jongen gaf Hein een stomp. Die veerde als een bal terug en zocht in het gewriemel van de kinderen naar zijn belager om hem z'n stomp met rente terug te geven.

„Hein Beukers!”

„Hein heeft het weer gedaan,” verzuchtte Hein. Hij trok zijn olijke gezicht in rimpels, waarbij het was of een gestippeld gordijntje werd opgetrokken.

Meester pakte hem plagend bij z'n jasje. „Als jij maar eenmaal binnen bent, dan volgen de anderen ook.”

Hein knikte eens tegen de meester en schoot als een meteor in zijn bank, onderwijl spiedend naar „de nieuwe”.

Hij stond bij het raam. Hij had blauwe ogen en blond, krullend haar.

In een ogenblik was de klas rustig toen meester voor zijn lessenaar ging staan.

„Ziezo, jongens, de dag is weer begonnen. Vandaag is het een heel plezierig begin. Jullie krijgen er vanaf dit moment een nieuwe klasgenoot bij.” Hij liep naar de blonde jongen, die wat verlegen lachte. „Dit is Wouter de Nijs, jongens en meisjes. Hij is vandaag met zijn ouders en broertjes en zusjes in ons dorp komen wonen. Hij gaat met jullie de lessen volgen. Ik verwacht van jullie dat je hem in je kringetje zult opnemen. Het is altijd een beetje moeilijk als je zo opeens in een nieuwe klas komt met een nieuwe meester en allemaal nieuwe gezichten. Zorgen jullie ervoor dat Wouter zich hier vlug thuis voelt. Wouter moest maar in de bank gaan zitten bij Jan Lels, achter Hein Beukers. Kom maar mee, Wouter, ik denk dat het een best plaatsje is.”

Wouter schuifelde een beetje verlegen achter de meester aan en schoof in de bank naast Jan. Hij keek naar beneden omdat hij wist dat vierentwintig paar ogen op hem gericht waren.

Hein zat achterstevoren in zijn bank en keek met onverholen belangstelling naar de nieuwe jongen. Hij vond hem maar magertjes en klein. Hij had net zo goed in de tweede klas kunnen zitten.

„Hein, als je Wouter goed gezien hebt, draai je dan weer recht, jô. Zet jij ons vers maar in. We zingen samen ‘Van U zijn alle dingen.’”

Hein zong met overgave. De klas zong. Wouter bleef naar zijn bank staren.

Meester bad. In de klas kon je een speld horen vallen. Daarna ging meester vertellen. Het was een mooi verhaal. Hoe koning Saul David achternajoeg in de heuvels en tussen de rotsen van Engedi. Koning Saul komt heel alleen in de spelonk waar David en zijn mannen verblijven. 'Nu hebt u hem in uw macht,' zeiden de mannen tegen David. 'Nu kunt u hem doden.'

Hein zat op het puntje van zijn bank. Hij was alles en iedereen vergeten. Wat was dat spannend!

„David gaat naar de slapende Saul en snijdt een slip van zijn mantel. En hij verbiedt zijn knechten om Saul te doden omdat hij een gezalfde des Heren is.”

Hein keek op. Hij zag weer het gezicht van meester en alle andere gezichten om zich heen. Wat zei meester daar?

Saul zei: 'Gij zijt rechtvaardiger dan ik. Want gij hebt mij goed gedaan terwijl ik u kwaad gedaan heb.'

„Nou, dat is zeker,” zei Hein, en schrok van zijn eigen stem.

Maar meester knikte hem toe. „Daar kunnen wij nog heel wat van leren, jongens.”

Hein keek eens om. Ja, de nieuwe jongen had ook met grote ogen zitten luisteren. Hoe kon het ook anders! De meester kon vertellen! En het was allemaal echt gebeurd!

Daarna hadden ze aardrijkskunde. De meester hing een kaart van Nederland voor het bord.

Hein draaide zich voorzichtig wat om, zodat hij nog juist iets van de nieuwe jongen te zien kreeg. Ja, het kon wel een meisje zijn met z'n blonde krulletjes. Hij zag een smalle, kleine hand op het tafelblad liggen. Hij bekeek zijn eigen knuisten. Zou de nieuwe kunnen vechten? Enfin, anders knapte hij die karweitjes wel voor hem op. Vanmiddag gingen ze fijn de nieuwe jongen helpen verhuizen.

„Hein, van wie staat er een standbeeld in Hoorn?”

Hein keek verschrikt op. Hij had helemaal niet gehoord wat de meester gevraagd had. Zijn gedachten toefden nog bij het pak slaag dat hij in plaats van de nieuwe zou geven.

„Van mij,” zei hij, verwezen naar de meester starend.

De klas lachte daverend. Er gleed ook een glimlach over meesters gezicht. Toen keek hij heel streng. „Waar zat jij met je gedachten, Hein Beukers? Wie weet het goede antwoord?”

De nieuwe jongen stak zijn vinger op. „Van Jan Pieterszoon Coen, meester.” Hij had een heldere, duidelijke stem.

„Mooi zo, Wouter, dat is een goed begin.”

Ze keken weer allemaal naar de nieuwe, allemaal, behalve Hein, die nu keurig in zijn bank zat en recht voor zich uit keek. Was hij daar eventjes mooi vanaf gekomen! Geen strafwerk. Stel je voor dat hij nu moest blijven, nu ze de nieuwe jongen gingen helpen verhuizen! Nu moest hij heel goed oppassen, want er kwam vast weer een vraag voor hem.

Ja hoor, vijf minuten later keek meester hem aan. „Wel Hein, vertel jij me nu eens: wie was de grote man bij het droogmalen van de Beemster en andere polders?”

Hein kreeg het benauwd. Hoe heette die man? Had meester dat al eens verteld? Als hij het niet wist. . . hij zat star van ellende.

Toen . . . ineens, hoorde hij het achter zich. Het was niet meer dan een fluistering. Maar dat was voor Hein meer dan genoeg. Toen hij de eerste lettergreep hoorde, wist hij het weer. Het was juist zo'n leuke naam voor iemand die meehielp aan het droogmaken van de polders.

Het was of er een kurk uit een fles sprong, zo hard kwam zijn antwoord. „Leeghwater, meester.”

De meester knikte en keek of hij het niet helemaal vertrouwde. Nee, je kon deze meester niet veel wijsmaken. Maar hij had het niet gehoord. Het was de nieuwe geweest, die het voorgezegt had. Heins hart vloeide over van dankbaarheid. Wat een toffe knul om hem te

helpen! Om dat te durven! Als je ergens voor het eerst was, dan durfde je niets. Maar deze nieuwe . . . die had hem nota bene geholpen en hij kende hem niet eens. Misschien had hij helemaal geen ijzeren knuisten nodig om zich te handhaven. Nu moest hij deksels goed oppassen de verdere ochtend. Meester zou hem wel in de gaten houden.

Gelukkig, er gebeurde niets meer. De morgen had voor Heins gevoel lang geduurd. Veel te lang.

Buiten ademde hij diep de pittige lucht in en wachtte op Jaap en de nieuwe. Jaap was er al vlug. Ze bleven beiden naar de deur kijken waar een onafgebroken stroom jongens en meisjes door kwam.

Waar bleef de nieuwe? Hij moest zeker nog bij de meester komen. Daar was hij! Toch wel een beetje raar om hem zomaar aan te schieten. Hij keek strak voor zich uit.

„Hallo,” zei Hein toen hij langs hen heen liep.

„Hallo.”

Jaap deed een stap naar voren. „Jij heet Wouter, hè? We willen je helpen verhuizen.”

Hein keek vergenoegd. Ziezo, dat was gezegd.

De blonde jongen knikte. Zijn ogen die een beetje ernstig stonden, begonnen te lachen.

Hein nam de leiding. „Wij willen je vrienden worden, Jaap en ik. Hij heet Jaap en ik heet Hein. Waarom mocht jij niet de hele dag meehelpen verhuizen?”

„Moeder vond het beter dat ik direct naar school ging.”

„Ze zullen toch nog niet klaar zijn?” vroeg Hein ongerust. Het leek hem meer dan heerlijk om te verhuizen. Bij hem thuis verhuisden ze nooit en bij Jaap ook niet. Hij schoot in de lach. Verhuizen, als je op een boerderij woonde! Hoewel, het kon toch. Soms, een enkele keer. Jan Verburg was het vorige jaar verhuisd uit hun eigen kleine boerderijtje waar ze uit moesten, naar een grote boer-

derij in de Noordoostpolder. Hij mocht eens komen logeren, had Jans moeder gezegd. Ze zouden het wel vergeten. Hij gaf de nieuwe jongen een por. „Er zal nog genoeg te doen zijn en wij zijn erg sterk. Bedankt voor het voorzeggen.”

Wouter haalde wat achteloos zijn schouders op. „Da's toch gewoon.” Nou, Hein dacht er het zijne van. Hij vond het heel erg fideel. Hij keek weer naar Wouter, die strak voor zich uit liep te kijken. „Waar kom jij vandaan?”

„Van Bolsward.”

„Dat ligt in Groningen,” zei Hein, en keek een beetje nijdig en verwonderd naar Jaap en Wouter, die in een vrolijke lach schoten.

„Sufferd,” zei Jaap, „in Friesland bedoel je.”

„Nou ja, da's vlak bij elkaar,” zei Hein. „Wat doet jouw vader hier?”

„Hij wordt directeur . . .”

„Van de zuivelfabriek,” zeiden Hein en Jaap tegelijk. In hun dorp woonden niet zoveel directeuren en er was maar één fabriek. Hun vaders zaten in het bestuur en ze hadden er thuis heel wat over gehoord.

„Natuurlijk, in het huis van Bret,” zei Jaap, „dat we daar niet eerder aan gedacht hebben.”

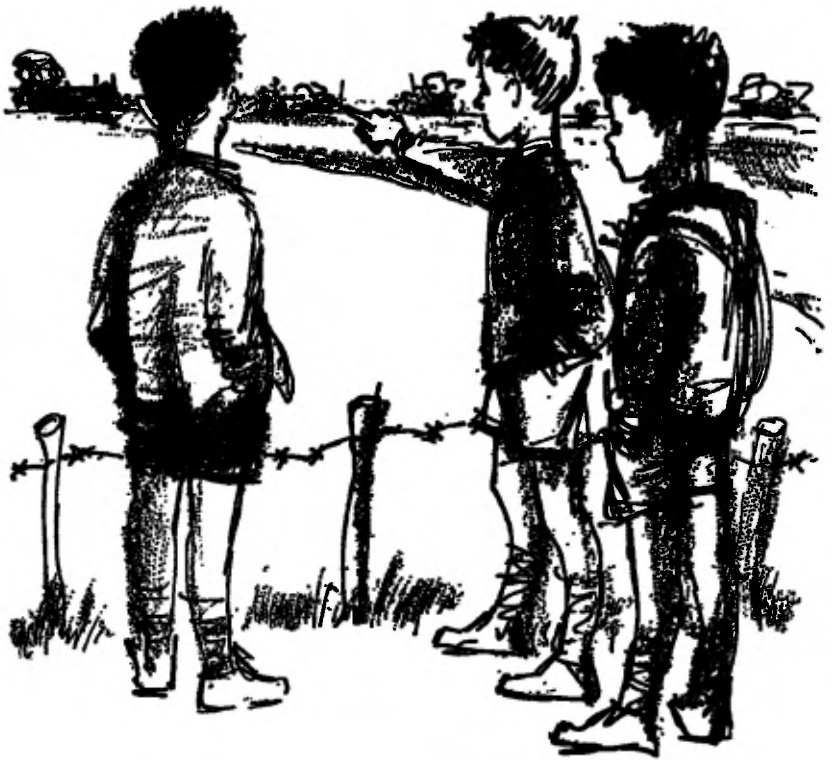
„Ik heb het nog gezegd,” herinnerde Hein zich. Het was net of de nieuwe jongen een oude bekende was en al een beetje bij hen hoorde.

Jaaps ogen begonnen te glinsteren. „Mag jij wel eens in de fabriek komen?”

Wouter haalde weer zijn schouders op. „Ik weet het niet.”

„Natuurlijk wel.” Jaap zag onvermoede kansen in het vooruitzicht.

„We komen om twee uur,” zei Hein, en bleef staan bij de splitsing van de straatweg. De ene weg liep verder het dorp in, de andere was nog een klein gedeelte bestraat, tot waar de laatste huizen ston-

den. Dan ging hij over in een landweg. De boerderijen lagen hier ver uit elkaar. Eerst kwam de boerderij waar Jaap woonde en dan, heel ver weg, zo ver dat het niet eens meer te zien was, lag het kleine boerderijtje waar Hein woonde met zijn vader en moeder en zijn twee zusjes. Ja, het was het kleinste boerderijtje uit verre omtrek. Maar Hein was er trots op. Het boerderijtje was het eigendom van zijn vader en er was heel veel grond bij, zoveel, dat ze een knecht konden houden. Vader zei altijd: „Je kunt in het kleinste huisje de gelukkigste mens van de wereld zijn.”

Maar Hein werd geen boer. Dat stond vast. Hij werd misschien wel vliegenier of bokser. Het moest iets zijn waar je een heleboel bij moest durven!

„Twee uur,” herhaalde Jaap.

Wouter keek de landweg af. „Wonen jullie daar?”

Jaap wees met zijn vinger. „Zie je daar voor je die grote boerderij met dat rode dak?”

„Woon jij daar?” vroeg Wouter met ontzag. „Hebben jullie ook koeien en varkens?”

„Wat had je dan gedacht?” vroeg Jaap, die dit de gewoonste zaak van de wereld vond.

„Mag ik eens bij jullie komen kijken?” vroeg Wouter en zijn gezicht begon te stralen.

„Waarom niet?” zei Jaap. „Je komt maar als je zin hebt.”

„Nou, reuze!”

„Ik woon daar,” zei Hein, die vond dat hij al te lang op de achtergrond gebleven was. „Je kunt onze boerderij hier niet zien. Mijn vader is bouwboer.”

„Wat betekent dat?” vroeg Wouter.

„Dat we veel land hebben en er van alles op verbouwen. Wij hebben maar één koe, alleen om zelf melk te hebben, en twee varkens die 's winters de kuip in gaan.”

„En hebben jullie ook kippen?”

„Dat wel natuurlijk,” zei Hein. „Kippen genoeg en ook nog konijnen.”

„Mag ik komen kijken?” glunderde Wouter.

„Da's best,” zei Hein, „maar we komen eerst bij jou. Twee uur precies.”

Ze renden weg, Jaap en Hein en Wouter. Maar Wouter liep de andere kant op.

2. De tropische vogels

De klok van de oude toren die midden in het dorp stond, sloeg langzaam twee slagen. Het klonk wat schorrig, of de klok een beetje verkouden was.

Hein trok aan de bel van het grote huis dat tegen de zuivelfabriek was aangebouwd. Het leunde er tegenaan of het te oud was om rechtop te staan. Het was een oud huis en heel groot.

De deur van het huis stond open en toonde een lange gang, waarin heel wat kisten stonden.

„Allemaal verhuiskisten,” zei Hein met voldoening.

„Kunnen we zo niet naar binnen lopen?” vroeg Jaap.

Hein pakte zijn arm. „Nee jô, dat doen ze daar niet.”

„Maar ze wonen nou toch hier,” vond Jaap. Het was heel gewoon als je zo binnen liep. Je riep „volk” en je stapte over de drempel.

„Wat een kisten,” zei Hein nog eens.

„Zouden ze vol zijn of leeg?”

„Vol natuurlijk,” zei Hein, een beetje boos naar Jaap kijkend omdat hij dit durfde veronderstellen.

„Ze zijn vast leeg,” hield Jaap vol.

„Vast niet.” Hein deed een paar passen de gang in en Jaap volgde hem.

„Durf jij die kist open te maken? Dan weten we het.”

Hein had al een deksel te pakken. Hij lichtte het op en keek in de kist.

„Leeg,” zei hij teleurgesteld. „Zouden ze al klaar zijn?”

„Was het maar waar,” zei een vrolijke stem. „Wie ben jij, jongeman?”

Hein z'n sproeten vlogen in de vlam. „We . . . we . . . we komen voor Wouter,” hakte hij.

„Dag meneer,” zei Jaap. „De deur stond open. Wij zijn de nieuwe vrienden van Wouter.”

De meneer sloeg zich tegen het voorhoofd. „Natuurlijk, jullie komen helpen verhuizen.”

„Ik ben heel sterk,” zei Hein, en toonde Wouters vader zijn knuisten.

Wouters vader knikte. „Jullie komen goed van pas. We kunnen best een paar flinke helpers gebruiken. Ga maar mee.”

Hein en Jaap liepen achter hem aan een grote kamer binnen. Wouters moeder stond midden in de kamer en er waren nog meer kinderen, die allemaal hielpen, behalve een kleintje dat met zijn duim in z'n mond tegen de rand van de box hing. Wouter kwam vlug op hen toegelopen. Wouters moeder keek wat sip naar de invasie.

Maar Hein straalde. „Wij komen helpen, mevrouw.”

Ze begon te lachen. Haar hele gezicht werd er jong door. „Vooruit dan maar. Weet je wat jullie gaan doen? Wouter heeft boven een eigen kamertje gekregen. Jullie moeten met z'n drieën alles wat daar hoort, netjes neerzetten. De meubels en bedden zijn al boven. Maken jullie het daar maar erg gezellig.”

„Dat komt best in orde,” zei Hein en begon z'n mouwen op te stroppen.

Wouters moeder gaf Wouters vader een knipoog, maar dat zagen ze niet meer.

Ze liepen achter elkaar de trap op. Hun voetstappen klonken hol op de nog kale trap. Wouter nam hen mee naar een kleine achterkamer met een raam dat op de tuin uitkeek.

„Deze kamer wordt van mij,” zei hij trots.

Zijn bed was scheef in de kamer neergezet. Er stond een hele berg dozen op elkaar gestapeld. Wouter wees ernaar. „Dat moeten we allemaal uitpakken en een plaatsje geven.”

Hein was naar het raam gelopen. „Je kunt hier een reuze stuk van de tuin zien,” zei hij.

„We beginnen met het bed,” zei Jaap, en begon met Wouter het bed weg te slepen. Toen het bed al lang op de goede plaats stond, draaide Hein zich om. „Wat moet er nu gebeuren?”

Wouter wees naar de hoek waar de verhuizers alles hadden neergezet.

Jaap krabde op zijn hoofd. „Nou dat kastje daar. Is dat voor je boeken?”

Wouter knikte en samen zochten ze er een mooi plaatsje voor.

Hein stond nog steeds bij het raam. „Wat hoor ik toch? Stil jullie nou es even. Ik hoor piepen.”

„Muizen,” zei Jaap, onverstoorbaar doorwerkend.

„Het zijn geen muizen,” lachte Wouter, „het zijn mijn vogels.” Hij liep naar de hoek van de kamer en nam een doek weg van een grote, staande kooi.

Hein stond midden in de kamer en keek. „Zijn die van jou?” bracht hij uit, „zijn die vogels echt van jou?”

Wouter knikte. Toen liep hij naar Jaap. „Wat gaan we nu doen?”

„Die tafel in het midden,” wees Jaap, „en dat boekenkastje daar . . .”

Ze sjouwden samen, Wouter en Jaap.

Hein had de kooi behoedzaam opgetild en dicht bij het raam neergezet. Hij lag op zijn buik voor de kooi en keek.

Wouter en Jaap sleepten het boekenkastje tegen de muur en Wouter wees Jaap de kist waar al zijn boeken in zaten. Ze bogen zich eensgezind over de kist en begonnen de boeken eruit te halen en in het kastje te zetten.

Hein had de hele verhuizing en alles vergeten. Een kooi met vogels!

Met kleurige, beweeglijke bolletjes, die vrolijk van de ene op de andere stok sprongen. Soms, als hij wat te dicht bij de kooi kwam, fladderden ze onrustig en klampten zich vast aan de tralies.

„Kalm maar,” probeerde hij zijn harde jongensstem te temperen, „jullie hoeven voor mij niet bang te zijn.”

„Waar heeft-ie het over?” vroeg Jaap, en keek over zijn schouder naar Hein.

„De vogels,” zei Wouter, en werkte door.

Ze schoten al mooi op met de boeken, Wouter en Jaap. De kist raakte leeg. Ze zagen met voldoening hoe de boeken keurig in het gelid stonden en hoe netjes alles er uit zag.

„Nou die kist,” wees Jaap. „Zeg . . .” Hij draaide zich naar Hein, die nog steeds op zijn buik voor de kooi lag. „Kom jij nog eens helpen of hoe zit het?”

Hein schoot omhoog. Enkele vogeltjes vlogen verschrikt op. Ze piepten angstig.

„Sufferd,” blafte Hein, „die stomme dieren schrikken van jouw geblèr.”

„Zeg eens,” verdedigde Jaap zich, „jij hebt nog niks gedaan.”

„Hoe heten ze?” vroeg Hein en keek naar Wouter.

„Annetje, Pietje en Kees,” grapte Jaap.

„Jij bent niet wijzer,” zei Hein. „Wat zijn dat voor vogels, Wouter?”

Wouter kwam naar hem toe. „Die blauwe met die mooie rode vlekjes op hun kopjes zijn blauwfazantjes.”

Hein had zich weer op de grond laten zakken. „Zijn het een mannetje en een vrouwtje?”

Wouter knikte. Hij liet zich door z'n knieën zakken. „Die hele kleine, zie je wel, er zit er nu een van op de grond, dat zijn oranje-kaakjes. Ze geven vaak een signaal als zij de andere vogels willen waarschuwen.”

„Dan was hij het daarstraks,” zei Hein, „ik heb hem gehoord.”

„Dat zal wel,” zei Wouter, „maar het zijn beide vrouwtjes.”

„Hoe weet je dat?” vroeg Hein met verbazing.

„Ze kijken aldoor in de spiegel,” snoof Jaap, die het gedoe bij de kooi gruwelijk ging vervelen. Hij sleepte een grote doos door de kamer.

Hein sloeg geen acht op zijn woorden. Hij keek de woorden uit Wouters mond. „Dat kun je zien aan de tekening en de kleur van de veren.”

„En wat zijn dat voor vogeltjes, met die brede snavels?”

„Dat zijn zebra-vinkjes. Die maken dat wonderlijke geluid. Hoor je wel? Die twee vogels met die gespikkelde veren en die rode buikjes dat zijn tijgervinkjes.”

„Ook vrouwtjes? Of is het een paartje?”

„Het zijn alle twee mannetjes. Ze kunnen prachtig zingen.”

„Wanneer doen ze dat?”

„Als ze niet bang zijn.”

Hein keek verstoord naar Jaap. „Zolang jij zo te keer gaat, doen zij niks,” zei hij nijdig.

„Ik dacht dat we verhuisden,” zei Jaap. „Je mag wel eens mee-helpen.”

„De kooi moet nog schoongemaakt worden,” zei Wouter, „en ze moeten ook nog zaad en schoon water.”

„M . . . ma . . . mag ik dat doen?” hikkelde Hein.

„Mij best,” zei Wouter. „Het potje met zaad staat in de venster-bank.”

„Ik doe alles wel,” zei Hein opeens ijverig.

„Op de bodem van de kooi moet schoon schelpenzand komen. Het schelpenzand staat ook in de vensterbank.”

Hein was opeens heel actief. „En waar moet het vuil op?”

„Stop het maar in je zak,” zei Jaap, „dan kun je vanavond trak-teren.”

Hein luisterde niet eens naar Jaap. Hij had slechts ogen voor de

vogels en was met heel zijn aandacht bij alles wat Wouter hem vertelde.

„Als je de kooi oplicht, blijft het voetstuk staan. Je kunt het vuil dan gemakkelijk weggooien. Je zet de kooi maar een poosje op zij tot je klaar bent.”

„Vinden de vogels dat niet vervelend?”

„Ik geloof van niet. Ze weten precies wat er gebeuren gaat. Je zult eens zien hoe ze straks allemaal van het schone schelpenzand komen pikken. Daar zijn ze dol op. Als je nu een krant neerlegt, kun je al het vuil daarop gooien. Dan gaat het zo in de vuilnisbak.”

Hein knikte. „Ik heb het begrepen.”

„Hoe is het mogelijk,” snoof Jaap, en grinnikte.

„En ook het etensbakje en het drinkbakje schoonmaken en opnieuw vullen.”

„Laat alles maar aan mij over,” zei Hein opgewekt. „Ik weet het nu wel.”

„Dat zal wel,” kon Jaap niet nalaten te zeggen. Hij wist heel goed dat Hein niet een van de slimsten was. Tenminste niet op school.

„Gaan wij nou verder, Wouter?”

Wouter draaide zich naar hem toe en keek toen vergenoegd in het rond. „Het begint al echt gezellig te worden, vinden jullie niet?”

Jaap knikte. Hein had de vraag niet gehoord. Met een rimpel in zijn voorhoofd liep hij door de kamer op zoek naar een oude krant. De vogels! Daar mocht hij voor zorgen! Die kooi ging hij eens fijn schoonmaken.

„Zoet maar beestjes.” Hein keek schichtig naar de jongens of ze hem ook gehoord zouden hebben. Ze zouden hem vierkant uitlachen. Nee. Hij ademde verlicht op. Ze hadden niets gehoord. Het was eigenlijk heel jammer dat hij nu niet alleen was. Tegen vogeltjes moest je kunnen praten. Ze zouden zijn stem best horen en het prettig vinden als je ook eens tegen hen sprak.

Hij spreidde de krant uit en haalde voorzichtig de kooi van het onderstel. Nu zou hij . . . Hij was zo verdiept in zijn werk, dat hij niets merkte van wat de andere twee deden. Hij strooide het schelpenzand op de bodem en vulde de bakjes met zaad en water. Daarna zette hij heel voorzichtig de kooi op het onderstel terug. En ja hoor! Wouter had gelijk gehad. Kijk ze nu eens pikken in het schelpenzand! Of ze dat fijn vonden! Een van de oranjekaakjes sprong op het stokje bij het zaadbakje en begon driftig de zaadjes op te pikken.

Hein lag weer op z'n buik en keek. Hij zag hoe handig de kleine zaadjes met het snaveltje werden opgepikt en daarna opengemaakt. De velletjes vielen omlaag en het binnenste zaadje werd opgegeten. Dat was toch compleet een wonder!

Hij bleef kijken terwijl hij zachtjes voor zich heen hun namen herhaalde. „Oranjekaakje, blauwfazantje, tiggervinkje, zebra-vinkje . . .” Plotseling begon een tiggervinkje te fluiten. Een lang aangehouden triller, het kleine bekje even geopend. Hein schrok ervan en kreeg een kleur. Hij keek naar de jongens, die bezig waren een mooie ge-

kleurde plaat op te hangen. „Hebben jullie het gehoord? Hij zong!”
Jaap keek op. „Wat zou dat?”

Wat zou dat! Hein keek boos naar zijn vriend. Of het niet geweldig was! Het betekende dat het beestje zich hier al wat thuis ging voelen en misschien was hij ook wel een beetje blij met zijn schoone kooi.

Hein bleef stil voor de kooi zitten en glimlachte onbewust bij elke nieuwe triller.

„Hé, uilskuiken, wat mankeert jou vanmiddag? Ik heb je al drie keer iets gevraagd.”

Hein veerde op. Hij keek betrapt en wat beschaamd naar zijn vriend. „Ik zal wel helpen.”

„Helpen . . . nou we klaar zijn.”

„Maar Hein heeft de vogels verzorgd,” kwam Wouter. „Dat moest nodig gebeuren. Voor de verhuizing heb ik het niet meer gedaan.” Ze bleven nog een uur bij Wouter. Zijn moeder kwam kijken en bracht voor ieder een glas limonade mee. „O jongens, wat is dat gezellig geworden,” riep ze, zodra ze de kamer zag. „En zelfs de kooi is schoongemaakt!”

„Dat heeft Hein gedaan,” zei Wouter.

„Nou, daar mag je Hein dan wel dankbaar voor zijn, want die vogels komen bij jou wel iets te kort.”

Over die woorden liep Hein te piekeren toen hij later met Jaap over de landweg liep. Wouter zou dankbaar moeten zijn voor iets wat hij zo graag gedaan had? Dat was natuurlijk onzin. Maar dat de vogeltjes bij Wouter te kort kwamen . . . hoe was dat mogelijk? Als ze eens van hem waren! Als hijzelf eens vogels had! De gedachte alleen al deed hem helemaal warm worden.

„Zeg nou es wat,” zei Jaap. „jij bent vanmiddag zo’n rare schutter. Ik heb je nog nooit zo stil gezien. En jij wilde nogal liefst zo’n keet schoppen.”

Hein schurkte wat onbehaaglijk in zijn jasje. „Nou ja, maar die vo-

gels . . ." Hij hoorde zelf hoe mal dat klonk.

Jaap floot hard en schel. „Doe niet zo gek, jô, je lijkt wel mesjokke. Je hebt de hele middag achter die vogels aan gezeten. Zo'n droogstoppel.”

Droogstoppel! Dat had nog nooit iemand tegen hem gezegd. Hij was immers overal haantje-de-voorste en had altijd het grootste woord. Hij begon opeens te lachen en gaf Jaap een dreunende klap op zijn schouder. „Vooruit, wie het eerst bij het hek van jullie boerderij is. Zie dat je het wint.”

Maar Hein won en hing ademloos over het hek. Hij keek naar de lucht. Hij zag een eenzame vogel langzaam een baan beschrijven. Hij zweefde met een prachtige vleugelslag. Zo mooi! Hij wees er Jaap op, die hijgend naast hem was gekomen. „Zie je die vogel daar?”

Jaap keek naar de lucht en zuchtte. „Alweer een vogel. Pas maar op dat je ze vannacht in je droom niet ziet vliegen.”

3. Hein maakt een plan

Over de boerderij waar Hein woonde, was de avond gevallen. De beschermende luiken waren gesloten. Binnen was het nu behaaglijk en gezellig. Buiten stonden miljarden sterren aan de hemel en een halve maan bescheen het pannendak van de boerderij. De nachtuilen, die overdag bescherming zochten in de oude hooizolder, werden nu actief en gingen op roof uit.

Hein stond voor het donkere raampje van zijn zolderkamertje. Dit was zijn uitkijkpost. Voor hij ging slapen, keek hij iedere avond uit over de velden. Hij moest daarbij op een stoel gaan staan. Als hij het dakvenster openstootte, kon hij zijn hoofd door het open raampje steken. Het was soms wel koud. Maar zo mooi! Je kon je in een heel ander land wanen. Je kon denken dat je in een vliegtuig hoog aan de hemel zat. Beneden lagen de velden, die nu in het weinige licht kaal en verlaten leken. Het oude dak, zo vlak bij hem, lag geheimzinnig te glanzen in het maanlicht. Hu, wat blies de wind venijnig om zijn oren. De winter was nog niet voorbij. Zou er nog vorst komen? Vader dacht van niet. Vader was altijd buiten; hij kon het weten. Ze hadden deze winter nog niet kunnen rijden. Dat was jammer. Hij had hele oude schaatsen van vader. Maar fijn dat ze gingen! Jaap kon er niet veel van. Die krabbelde maar zo'n beetje. Maar hij zwierde al aardig, de sloot was de vorige winter bijna te smal voor hem geweest! Zou Wouter kunnen rijden? Vast wel. Hij kwam immers uit Friesland. In Friesland reed iedereen. Daar

werden ook de beroemde Elfstedentochten gehouden. Hij zou het morgen direct vragen. Morgen . . . Wouter had gezegd dat de vogels iedere dag het zaadbakje bijgevuld kregen en ook iedere dag schoon water. Water was bijna nog belangrijker dan voedsel. Als hij eens vroeg . . . als hij het eens zou mogen doen voor Wouter. Iedere dag. Dan hoefde Wouters moeder niet meer te brommen zoals ze nu zo vaak deed omdat Wouter niet goed voor zijn vogels zorgde. Hein kon maar niet begrijpen dat je daar geen zin in zou hebben.

Hoewel . . . hoe vaak moest moeder niet tegen hem zeggen dat de konijnehokken nodig schoongemaakt moesten worden. Het was nu drie weken geleden dat Wouter hier was komen wonen. Wouter ging vaak mee om naar de konijnen te kijken. Wouter was dol op de konijnen. Misschien wilde Wouter liever voor de konijnen zorgen. Hij werd helemaal warm bij die gedachte, zodat hij z'n koude voeten niet meer voelde en zijn koude oren helemaal niet. Wouter zou iedere week de konijnehokken moeten schoonmaken en hij zou iedere dag voor Wouters vogels zorgen. Zou dat even fijn zijn! Morgen zou hij het vragen.

Hij trok z'n hoofd voorzichtig terug door het raampje. Hij zette de pin vast, zodat het raampje op een kier open bleef staan. Onder de dekens zou hij verder over zijn plannetje denken. Daar zou hij verzinnen hoe hij het vragen moest. Hij trok de dekens over zijn oren en . . . sliep.

Maar hij droomde van vogels. Allemaal vogels in wel honderd verschillende kooien. Hij maakte ze allemaal schoon. Hij gaf alle vogels te eten en te drinken. En alle vogeltjes begonnen te zingen . . . zo mooi!

Een oude nachtuil zat op het puntje van het dak, vlak bij het dakraam van Heins kamertje. Hij streek zijn veertjes glad, schudde zijn kop en liet zijn roep horen. Het klonk heel ver over de velden. De muisjes die het hoorden, kropen heel diep weg in hun holletjes. Nog eens riep de uil, zo hard hij kon: oehoe . . . oehoe . . . oehoe . . . Het leek wel of hij Hein wilde groeten voor hij op jacht ging. Maar Hein hoorde het niet. Hein sliep en droomde . . .

In het dorp werd het donker van de avond verbroken door enkele spaarzame lantarens. Maar in de oude toren, dicht bij de kerk, was het volslagen donker. Alleen de maan liet haar licht schijnen over het haantje dat boven op de toren stond. Het leek wel van goud. En in de toren probeerden twee oude kraaien een goed plekje te

vinden voor de nacht. Ze waren te oud geweest om mee te gaan met de grote trek naar het zuiden. Ze waren in de oude toren gebleven. Maar ze waren niet alleen. Een grote kring vrienden en ja, ook vijanden, verkozen liever te blijven. Ze hoopten nu maar dat de winter vlug plaats zou maken voor het heerlijke voorjaar. Dan kwamen alle vogels terug. Het zou dan weer veel gezelliger worden.

Ja, het was heel donker in de toren. Enkele vleermuizen hielden hier hun winterslaap en hingen als ruige wandkleden tegen de muren. Ergens beneden in de toren huisde een hele troep muizen, die zich luid piepend gereedmaakten voor de nacht.

Eindelijk verstomde het laatste geluid. De oude klok kwam kreunend in het geweer en liet haar slagen vallen over het slapende dorp.

Wouter telde ze, in zijn warme bed gelegen. Door het raam van zijn kamertje schemerde nog het licht uit de melkfabriek. De laatste ploeg ging naar huis. Vader zou nog een laatste ronde doen door de fabriek en morgenochtend vroeg zouden ze gewekt worden door lachende stemmen en rammelende melkbussen.

Wat een weken waren dit geweest! Een nieuw dorp, een nieuwe school, een nieuw huis, nieuwe vrienden. Fijne vrienden waren het, Hein en Jaap. Ze hadden hem geholpen het dorp te verkennen. Ze hadden hem meegenomen naar alle geheime plekjes. Die konijnen van Hein, wat waren die mooi!

Ze hadden hier nu een grote tuin. Voor de bloementuin en achter de moestuin. Hij zou toch aan moeder vragen of hij nu zelf een konijn mocht houden. In Friesland had het niet gekund. Hier zou het best gaan. Het zou reuze fijn zijn! Zo'n zacht snoetje tegen de tralies. Morgen zou hij Jaap en Hein weerzien. Hoe laat zou het nu zijn? Hij wilde wachten tot de klok weer zou slaan, dan zou hij de slagen tellen. Hij lag stil. Een vlucht wilde ganzen vloog hoog over het huis. Wouter hoorde hun roep.

„Die zijn laat,” dacht hij. „Ze komen uit het noorden . . . Misschien gaat het nu toch vriezen . . .”

De klok in de oude toren kwam traag en kreunend in beweging. De slagen vielen over het dorp . . . heel langzaam. Je kon ze gemakkelijk tellen. Wouter ook. Maar Wouter sliep en droomde . . . Hij droomde van de school en van meester, die met zijn stok naar de landkaart wees. „Wouter, noem jij eens alle plaatsen langs de rivieren.” Wouter tuurde naar de landkaart en begon de plaatsen op te noemen. Wat waren het er veel! Zoveel, dat ze niet meer te tellen waren. Wouter glimlachte in zijn slaap, want op de landkaart wees meester alle sproeten aan die op Heins gezicht waren. En het waren er zoveel . . .

4. Een nieuwe taak en...

Het was zo vlug voor elkaar, dat Hein er zelf verbaasd over was. Wouter had zijn voorzichtig geopperde plan met enthousiasme begroet.

„Wil jij echt iedere dag voor mijn vogels zorgen en éénmaal in de week de kooi schoonmaken?”

„Je bent niet wijs,” bemoeide Jaap zich ermee.

Heins ogen glinsterden. „Ik zal het goed doen.” Hij was niet van plan iets over de konijnen te zeggen. Stel je voor dat Wouter het toch liever niet deed. Dan nam hij de konijnen wel op de koop toe, als hij de vogels maar mocht verzorgen.

Maar Wouter begon er even later zelf over.

„Dan maak ik iedere week de konijnehokken bij jullie schoon. Moet ik ze ook te eten komen geven?”

Hein schudde zijn hoofd. „Welnee, dat doen wijzelf. Als we de ronde doen, krijgen alle dieren hun voer. Vind je het schoonmaken geen reuze vervelend werkje?” vroeg hij eerlijk.

„En die vogels dan?” zei Wouter.

„Nou dat vind ik fijn.”

„Je bent niet wijzer,” zei Jaap weer.

„En ik vind het reuze om de konijnehokken schoon te maken. Ik vraag aan mijn moeder ook een konijn.”

„Daar zou ik nog maar even mee wachten,” vond Hein, „anders moet je voor twee hokken zorgen, bij ons en ook bij jezelf.”

Wouter lachte. „Dat geeft toch niet, jô, al waren het er tien.”
„Afgesproken dan,” zei Hein opgelucht.

Iedere dag, zo uit school, rende Hein in de richting van de zuivel-fabriek.

Jaap en Wouter trokken vaak samen op avontuur uit. Hein bleef er onverschillig onder, al vroegen ze van alle kanten waar hij heen ging. Ze waren gewend dat hij bij alle spelletjes de leiding nam. Maar nu . . . alle jongens kregen onveranderlijk te horen: „Hein gaat Wouters vogels verzorgen.”

Eerst hadden ze het een beetje raar gevonden. Er waren er zelfs geweest die hem een uitslover noemden. Hein lachte erom. Hij ging rustig zijn gang. Hij was een goede bekende geworden bij Wouter thuis. Wouters moeder had altijd iets lekkers voor hem als hij uit school kwam. Ze hadden eerst bezwaren geopperd omdat ze vonden dat Wouter voor zijn eigen vogels moest zorgen. Maar toen ze hoorden van de konijnen, hadden ze gelachen en hun hoofden geschud.

Hein had het liefst dat ze hem rustig z'n gang lieten gaan. Als een enkele keer een van Wouters broertjes of zusje mee naar boven ging, was hij niet zo goed te spreken. Hij was het liefst alleen met zijn vogels. Als er niemand was die hem kon horen of om hem kon lachen, praatte hij zacht tegen ze. Hij zag met glanzende ogen hoe een tiggervinkje zijn kopje scheef hield en hem met zijn kraal-oogjes aankeek. Hij was er zeker van dat ze hem kenden. Als hij de kamer binnenkwam, gaf een van de oranjekaakjes een alarm-signaal. Alleen om te zeggen: Daar heb je hem weer. Dat is Hein, die ons eten en drinken komt geven.

Dan lachte Hein over z'n hele gezicht. „Braaf zo, vogeltje, hier ben ik. Jullie krijgen heerlijk zaad.” Hij maakte voorzichtig het deurtje van de kooi open, net ver genoeg dat zijn hand erdoor kon. Wouter had hem verteld dat het enkele malen gebeurd was dat een

vogeltje langs zijn hand de kamer ingevlogen was. Het was een hele toer om het te vangen. Hij nam het voederbakje en schoof het raam open. Hij blies in het bakje. Alle losse schilletjes en loze zaadjes werden door de wind meegenomen. Daarna vulde hij het bakje bij. Hij ververste het water. Toen alles weer op z'n plaats was, ging hij op z'n buik bij de kooi liggen om de vogeltjes gade te slaan. Hij wist na enkele weken meer van de vogels dan Wouter. Hein vond het een feest om eenmaal in de week de kooi schoon te maken. Van buiten en van binnen was er dan geen smetje meer te vinden.

Wouters moeder prees hem vaak om de trouw waarmee hij de vogels verzorgde.

En Wouter maakte de konijnehokken schoon en liep soms het hele eind met Hein mee om de konijnen te zien. Dan deed hij nog veel meer. Hij hielp de boer met allerlei karweitjes en hij vertelde thuis dat hij boer wilde worden. Bovenaan zijn verlanglijst zou komen te staan: Een wit konijn. Een wit konijn met rode ogen leek hem het mooiste en liefste wat er bestond.

Op school was Wouter helemaal gewend. Hij leerde vlug en probeerde Hein meer dan eens te helpen. Hein vond het onbillijk dat meester hem vroeg over aardrijkskunde en geschiedenis. Dat was allemaal zo moeilijk. Als meester hem eens vroeg over tropische vogels! Wat zou hij niet kunnen vertellen! De tijgervinkjes lieten hun vrolijke trillers horen als hij met ze sprak of als hij zachtjes floot. De zebravinkjes kwetterden dat het een lieve lust was. De blauwfazantjes piepten en waren alleen maar mooi. Zo mooi, dat Hein zich er iedere dag opnieuw over verwonderde. Blauw en grijs en dan die prachtige rode vlek op hun kopjes. Dat was nu wat meester bedoelde als hij zei dat God alles zo schoon geschapen had.

De dagen en weken vlogen voorbij. Toen Hein weer eens op een avond z'n hoofd door het zolderraampje stak, rook hij het voorjaar.

Aan de donkere hemel stond een menigte van sterren. Ze schitterden als de diamanten waar meester over verteld had. Het leek wel of hun boerderijtje het enige huis was in deze onwerkelijke wereld. Geen geluid was er te horen.

Hein was juist van plan zijn hoofd naar binnen te halen, toen hij toch iets hoorde. Een heel vreemd geluid. Het leek op een akelige schreeuw. Hein bleef nog even staan luisteren. Alles was stil. Hein stond te beven op zijn stoel. Hij sprong eraf en hoorde beneden het slaan van de deuren en de diepe klank van vaders stem. Hij haastte zich het laddertje af. Vader kwam juist binnen. Hij hield twee dode kippen in zijn hand, waar het bloed uitliep.

„Kijk me nou es aan,” was al wat hij zei.

Hein keek met grote ogen naar de kippen. „Wie - wie - wie heeft dat gedaan, vader?”

„Het kippenhok was juist nagezien,” zei moeder.

Vader knikte. „Het moet een hermelijntje geweest zijn. Die kunnen door het kleinste gaatje. Ze kunnen nog niet veel voedsel vinden en wagen zich dan bij de boerderijen. De haan waarschuwde, maar hij heeft deze twee kippen te pakken gehad.”

„Hebt u hem gezien, vader?” vroeg Hein. Een hermelijn! Dat was geen diertje dat je iedere dag tegenkwam. Een hermelijn, daar werden koningsmantels van gemaakt!

„Ik heb hem niet gezien, jongen. Ze komen als het donker is en ze zijn zo vlug als water. Er was in en om het kippenhok niets meer te zien.”

„En als hij dan nog eens komt, vader?”

„Vannacht niet meer,” zei vader rustig. „Dat waagt hij niet. Ze zijn erg slim.”

„Maar hoe weet u nou dat het een hermelijn geweest is?”

„Jij vraagt maar,” zei moeder glimlachend.

Hein maakte een ongeduldige beweging met zijn hoofd. „Hoe weet u dat, vader?”

„Boer Hermesen heeft de vorige nacht ook bezoek gehad. Een van de knechten heeft hem gezien. Het moet dezelfde zijn. Nu gaan we een val zetten.”

„Moet dat?” vroeg Hein.

„Wil je dan dat hij al onze kippen doodmaakt?”

„Nu vlug naar bed,” waarschuwde moeder. „Je had al lang moeten slapen.”

„Ik hoorde die schreeuw,” zei Hein. „En vader had me nodig kunnen hebben.”

Moeder gaf hem een zoen. „Slaap lekker, Hein.”

Maar Hein kon niet direct slapen. Het was alles zo wonderlijk vanavond. Het was zo eenzaam geweest toen hij over de velden keek. Een hermelijn dicht bij hun boerderij . . . Welke dieren zouden er 's nachts nog meer rondzwerven op zoek naar voedsel? Misschien wel een vos of een wild zwijn. Hè, had hij maar een vogeltje op zijn kamer. Dan zou het veel gezelliger zijn. Dan was hij ook niet alleen. Verder op de zolder sliepen de kleine zusjes, maar daar had hij niets aan. Nee, een vogeltje dat van hem alleen was! Hij zou 's nachts een doek over de kooi leggen en zeggen: „Welterusten, vogeltje.” Waarom had hij eigenlijk geen vogel? Hij zou best zelf een kooitje kunnen maken. Er lagen planken genoeg in de schuur en met de tralies zou de knecht kunnen helpen. Er was ook ijzerdraad genoeg. Hij schoot omhoog vanuit de warme dekens. Hij kreeg het plotseling warm en koud tegelijk. Een eigen vogel! Hij zou toch wel voor de vogels van Wouter blijven zorgen. Natuurlijk, die waren eigenlijk ook een beetje van hem. Wouter keek er bijna niet meer naar om.

Hij zat heel stil. Een beetje van hem . . . Jazeker, dat waren ze. Ze waren eigenlijk meer van hem dan van Wouter als je er goed over nadacht. Maar dan kon . . . dan kon hij er best een nemen . . . Hij slikte eens. Gek, zijn keel voelde opeens droog aan. „Gij zult niet stelen,” stond er in de Bijbel. En vader zei altijd: „Jongen, je kunt

nooit gelukkig zijn met iets wat je van een ander afgenomen hebt, al is het maar een knikker.” Maar zo’n vogeltje was vanzelfspekend iets heel anders . . . Hij verzorgde ze. Hij maakte hun kooi schoon. Ze wisten wanneer hij in de kamer was. Ze zongen voor hem . . . Hij liet zich weer onder de dekens glijden. Ja, ze waren eigenlijk van hem. Hij kon er best een meenemen naar zijn eigen huis. Wanneer . . . Over een paar dagen misschien. Hij had nog geen kooi. Die was wel vlug klaar. Het hoefde niet zo erg mooi. Hij zuchtte. Was het goed wat hij ging doen? Morgen ging hij naar Wouters huis. De vogels verzorgen. Hij zou het net zo goed kunnen vragen. Maar dat deed hij niet. Ze zouden die ene vogel niet missen. Hij wilde geen dag langer wachten. Morgen . . .

5. Die ene vogel

Het was een mooie, heldere morgen. Hein was al vroeg opgestaan. Vader en de knecht waren druk bezig. Er stond ook al een val voor de hermelijn.

Arm beestje, dacht Hein, loop maar hard door. Hein zei moeder gedag en wilde zonder jas naar school gaan.

Maar moeder had het zeker zo half en half verwacht. Ze stond ineens met de jas voor hem. „Niets daarvan, manneke, het is nog lang geen zomer.”

Hein mopperde een beetje. Hij keek eens naar de lucht. Een leeuwerik steeg met klapperende vleugeltjes omhoog. Hij tiereliede vrolijk. Halverwege de weg naar school kwam Jaap hem tegemoet.

„Mooi weer, hè,” gilte Jaap. „Vannacht is bij ons het eerste lammetje geboren. Zullen we vanmiddag na schooltijd gaan vissen? Er zijn al stekelbaarsjes en salamandertjes in de sloten.”

De vlammen sloegen Hein uit. Vanmiddag . . . „Ik moet eerst naar de vogels,” zei hij snel, „dan . . . dan moet ik vader helpen.”

Het laatste was niet waar. Maar vanmiddag zou hij al z'n vrije tijd hard nodig hebben om een kooitje te maken.

„Die rotvogels,” zei Jaap. „Enfin, Wouter gaat natuurlijk wel mee.”

Hein keek op zij. Het stak hem wel even. Jaap en hij waren altijd samen overal het eerst op uit getrokken. Die rotvogels! Daar had je

het al! Ze gaven er niets om. Jaap niet en Wouter ook niet. Vanavond, dan zou hij z'n eigen vogeltje hebben. Kon hij niet beter eerst een kooitje maken en dan morgen . . . Nee, het moest vandaag gebeuren. Hij wist zeker dat hij niet langer kon wachten. Het hoefde ook niet. Het kooitje zou vlug genoeg klaar zijn. Wat duurde het nog lang voor de schooldag om zou zijn. Het broodzakje sloeg tegen zijn benen. Hij kon voelen dat moeder er een appel in gestopt had. Vanmiddag, als het zakje leeg was, ging het vogeltje erin. Hij had het allemaal goed uitgedacht. Die rotvogels! Hoe durfde Jaap het te zeggen! Niemand die er iets om gaf. Alleen hij, hij hield van zijn vogels. Ze waren van hem. Hè, hij voelde zich opeens heel opgelucht.

„Kom mee, jô,” riep hij vrolijk, en begon te rennen. In een baldadige stemming gingen ze de school binnen.

Meester stond lachend in de deur. „Hallo Hein, heb je het voorjaar in je hoofd?” Hein glunderde. „Ik geloof het wel, meester. Vannacht is er een hermelijntje geweest in ons kippenhok.”

„Een hermelijn? Loop maar vlug door, Hein. Straks mag je het vertellen.”

„Best meester.”

Het duurde wel even voor ieder rustig op z'n plaats zat. Ze zongen. Meester keek naar Hein, die uit volle borst meezong.

Pas aan het eind van de morgen mocht Hein vertellen over het hermelijntje. Wat had die morgen lang geduurd!

„Ik weet niet of het in onze val komt,” zei Hein voorzichtig, „want ze hebben misschien wel allemaal een val neergezet.”

„Mijn vader niet,” zei Jaap.

„Wat gaat jouw vader met het diertje doen, Hein, als het in de val komt?”

Hein haalde zijn schouders op. „Ik weet het niet, meester.”

„De velletjes zijn heel kostbaar,” zei meester, „er worden prachtige kledingstukken van gemaakt. Vroeger werd hermelijn alleen door

koningen en keizers gedragen. Je moet tegen je vader zeggen dat ik het beestje, als het gevangen wordt, graag wil kopen. Dan zet ik het op en kunnen jullie er allemaal naar kijken en ervan leren."

„Hè ja, meester," werd er van alle kanten geroepen.

Hein vond dat hij hun enthousiasme wel wat moest temperen. Hij draaide zich half om in zijn bank. „Maar we hebben hem nog niet."

Meester moest daarom lachen. „We zullen zien. Vergeet het in ieder geval niet te vragen, Hein."

Hein schudde zijn hoofd. „Misschien krijgt u hem wel voor niks."

„Dat hoeft niet," zei meester, „daar zijn de velletjes te duur voor."

Er sprak eerlijke verwondering uit Heins ogen. Hij stotterde ervan.

„Ma - ma - maar er is toch niet genoeg voor een koningsmantel?"

De klas gierde het uit van de pret. Hein begreep niet wat daarom te lachen viel. Hij lachte maar wat mee en at in de pauze met smaak zijn boterhammen en zijn appel.

De middag duurde nog veel langer dan de morgen. Hein droomde maar wat. Vanmiddag gingen de jongens vissen. Hij had er eigenlijk best bij willen zijn. Hij had zo'n fijn schepnet. Zelf gemaakt. De zon scheen de klas binnen. Het was of alles door de zon veel gezelliger werd. Een van de meisjes had sneeuwkllokjes meegebracht. Ze stonden in een klein vaasje op meesters lessenaar. En toch duurde de middag lang, eindeloos lang.

Eindelijk was het vier uur. Hein was het eerst de klas uit. Meester knipoogde naar hem. Hein knipoogde olijk terug. Meester en hij, ze waren vrienden. Hoewel hij de meester vaak moest teurstellen omdat hij dikwijls een antwoord schuldig bleef. Hein maakte dat hij als de wind van het schoolplein af kwam. Het was maar een klein eindje naar de zuivelfabriek. Hij ging wat langzamer lopen. Hij had opeens zo'n gek gevoel in zijn borst. Zijn voeten sloften. Tot hij het huis in zicht kreeg. Hij holde naar de achterdeur en hoopte vurig dat hij niemand zou zien.

Ja, daar kwam Wouters moeder. Ze lachte vriendelijk, net als anders. „Kijk eens, Hein, eerst een koekje. Je zult wel popelen om buiten te gaan spelen met dit mooie weer.”

Hein knikte maar wat. Hij liep op zijn tenen de trap op naar Wouters kamertje. Hij vulde het waterbakje. Hij beefde zo, dat het water er overheen vloog. Hij blies het zaad uit en vulde het bakje bij. Het zaad viel gedeeltelijk op de grond. Hij probeerde het zo goed mogelijk op te ruimen. Hij praatte niet tegen de vogels.

Hij keek naar de kooi. Welke vogel zou het moeten zijn? In ieder geval geen blauwfazantje, want dat was een paartje. Er waren drie zebravinkjes en twee tijgervinkjes. Een zebravinkje dus! Die zongen toch niet.

Hij opende het deurtje en stak zijn hand in de kooi. Hij schrok telkens als er een vogeltje tegen zijn hand aan vloog. Het was niet eens zo gemakkelijk om er een te pakken te krijgen. Zijn broodzakje lag open naast de kooi. Hij had er een paar handjes zaad in gedaan. Dat was voor vanavond. Hè, daar had hij er bijna een. Weer bijna . . . Ja, daar had hij er een! Hij trok zijn hand met het vogeltje erin terug en sloot het deurtje. Het vogeltje in zijn hand piepte angstig.

„Stil maar,” zei hij schorrig, en pakte met zijn andere hand het broodzakje. Hij keek naar het kopje, voor hij z'n hand met het vogeltje in de broodzak liet glijden. Een tijgervinkje! Een zangertje! Even zat hij beduusd te kijken. Nou ja, dat had zeker zo moeten zijn. Hij kon het niet meer verwisselen. Hij had nooit geweten dat het zo moeilijk was om een vogeltje uit een kooi te pakken. Als ze in de kamer vlogen, dan kon je het met een doek doen. Dat had Wouter hem eens verteld. Hij trok het zakje dicht en voelde het beestje fladderen. Heins hart klopte onregelmatig. Hij duwde de deur open en spiedde angstig de gang af of hij ook iemand zag. Niemand. Hij sloop zo zachtjes mogelijk naar beneden. Hij had nooit eerder gemerkt dat de traptreden zo akelig kraakten. Bij ie-

dere tree bleef hij even staan. Hij rende door de benedengang en verdween als een haas door de achterdeur.

Eerst toen hij op de landweg was, durfde hij wat zachter te gaan lopen. Hij hield de broodzak onder zijn jas en fluisterde geruststellende woordjes tegen het vogeltje, dat angstig piepte. Als er nou maar niemand bij huis was. Hij zag niemand. Hij veegde zijn voeten, maakte de deur open en stond onverwachts tegenover zijn vader.

„Ha jong, je lijkt Napoleon wel. Die liep ook altijd met zijn hand onder de jas.”

„Ik he-he-heb kouwe vingers,” hakkelde Hein.

Vader lachte en liep langs hem heen naar buiten. Moeder was in het keukentje bezig.

„Ik ben thuis,” riep hij hard, en stond al met zijn voeten op het laddertje. Hij werd wat rustiger. Zie je wel, geen enkele moeilijkheid. Waar had hij zich zo druk om gemaakt? Hij stapte zijn eigen kamertje binnen, sloot het raampje en trok zijn jas uit. Hij maakte heel voorzichtig het zakje open en wachtte ademloos. Floep, daar ging die. Het vogeltje fladderde door de kamer. Het schoot enkele keren tegen de zoldering aan voor het op de houten rand van het ledikant ging zitten, zijn kopje schuin. Hein kon het borstje op en neer zien gaan.

„Wees maar rustig,” zei hij zachtjes. „Er gebeurt niks. Dit is nou ook jouw kamertje en je krijgt straks een fijn hokje.” Hij bleef nog wat praten tot het vogeltje kalmer werd. Toen deed hij de deur van zijn kamertje zorgvuldig dicht en liep naar beneden.

Hij voelde zich nu erg opgewonden. Alles liep best. De planken lagen in de schuur. Hij had al aan vader gevraagd of hij ze mocht gebruiken om iets te knutselen. Vader vond dat altijd goed. Hij zocht de zaag en spijkers en was weldra zo verdiept in zijn werk, dat hij de knecht niet binnen hoorde komen. Hij schrok van de stem vlak naast hem.

„Je hoeft voor mij niet te schrikken. Wat ben jij daar aan het maken?”

Bijna had Hein het gezegd. Hij slikte de woorden in en kreeg prompt een kleur. „Het is hier warm, hè.”

„Het is hier nog koud genoeg,” zei de knecht. „We krijgen storm, let op m'n woorden. Wat moet dat nou worden?”

„Gewoon . . . een kooitje voor een vriend van me.” Hein keek naar de knecht op.

Maar die schudde alleen maar z'n hoofd. „Mooi is anders.”

„Wil je me helpen met de tralies?”

„Welja jong, waarom niet?”

Ze werkten zwijgend. Nee, het was geen vakwerk, maar in Heins ogen werd het het mooiste kooitje wat er kon bestaan. Later zou hij er een deurtje in maken. Nu kon hij een wandje weghalen en het er zo voor zetten. Er moest later ook een dubbele bodem in komen. Daar zou hij de tijd voor nemen. Er moesten ook goede bakjes komen voor het zaad en het water. Nu zou hij zich behelpen met een oud schoteltje voor het zaad en een klein kopje voor het water. Hein begon zowaar te fluiten onder het laatste werk. De tralies zaten keurig. Nu had hij een vogeltje en een kooi. Op z'n verjaardag zou hij een mooie kooi vragen. Voor tijdelijke huisvesting was dit kooitje mooi genoeg.

6. Tranen en berouw

Het was al tegen etenstijd toen hij met zijn kooitje onder z'n arm het laddertje op kroop. Hij was zo benieuwd waar het vogeltje zou zitten. Het zou vast nog enige moeite kosten om het te vangen. Misschien zou het vogeltje, als het het kooitje zag en het zaad, er vanzelf in kruipen. Wie weet!

Hij deed snel zijn kamerdeur open en dicht en knipte het licht aan. Het begon al schemerig te worden. Hij keek in het rond en zette het kooitje op zijn tafeltje. Hij schoof het losse wandje weg. „Je kunt erin, meneer,” zei hij, en begon zachtjes te fluiten.

Hij luisterde gespannen of hij het piepen hoorde. Hij begon te lachen. „Zeg, waar zit je nou? Kom eens kijken wat een prachtig hokje je krijgt.” Hij luisterde weer. Hij hoorde alleen de wind die, volgens de voorspelling van Dirk, de knecht, plotseling was opgestoken. Geen ander geluid. Hij zag ook niets. Natuurlijk! Het zou al slapen! Vogeltjes gingen altijd slapen zodra het donker werd. Maar waar sliep het? Hein liet zich op z'n knieën zakken en keek onder het bed. Het was er vrij donker. „Kom dan, kom dan, m'n jongske.”

Hij luisterde weer, met z'n oor haast tegen de grond. Niets te horen. Waar zat dat kleine ding? Misschien was het wel achter z'n boekenplankje gekropen. Hij keek naar boven en schreeuwde het uit. Star van schrik bleef hij kijken naar het zolderraam, dat wijd open op de pin stond. Zijn knieën knikten toen hij omhoog kwam

en hij kreeg een wee gevoel in zijn maag. Hij greep naar de pin; het raampje sloeg met een klap dicht.

„Nee,” zei hij schorrig en nog eens: „Nee, o nee.” Hij zocht als een razende overal achter en overal tussen. Maar het kamertje was niet zo groot en er stond niet zoveel in. Hij bleef rondkijken, vurig hopen dat hij het vogeltje ergens zou zien zitten. Hij keek weer naar het raampje en liet zich op zijn bed vallen. Wie had het raampje opengezet? Moeder kwam 's middags nooit in zijn kamertje. Niemand trouwens. Hij begon weer te fluiten. Als het vogeltje dat hoorde . . . het klonk schrill en hard. Plotseling barstte hij in snikken uit. Hij hoorde moeder roepen. Ze moesten eten. Eten! Hij zou nooit meer kunnen eten. Het vogeltje, zijn mooie tijgervinkje, dat zo prachtig kon zingen! Diep in zijn borst zat een verdriet dat steeds groter werd.

„Hein!”

Dat was de ongeduldige stem van vader. Hij stond op en keek radeloos om zich heen. Wat moest hij doen? Hij veegde over zijn ogen. Hij durfde niet naar beneden. Alle gezichten zouden naar hem kijken. Iedereen zou weten dat hij een vogeltje gestolen had van een van zijn beste vrienden.

„Hein, kom je nou, of kom je niet?”

Vaders boze stem! Hein wist het niet meer. Hij voelde zich een heel kleine jongen die hulp nodig had.

„Vader!” Het klonk in zijn eigen oren als een schreeuw. Niemand hoorde hem. Hij zakte halverwege van het laddertje. „Vader!”

Een brede lichtstreep. Daar was vader. Vader zei iets binnen. De lichtstreep viel weg.

„Wat is er, jongen?”

Een heel andere stem van vader. Nu niet boos, maar vol liefde.

Hein greep in den blinde vaders arm vast en hilde met zijn hoofd tegen vaders ruige jasje. Hij voelde de sterke arm van vader om zich heen. Hij werd als een kind opgepakt. Aan vaders hand liep

hij naar de schuur. En daar, waar hij nog geen half uur geleden zijn prachtige kooitje voltooid had, vertelde hij vader alles wat er gebeurd was. Ook alles wat hij gedacht had voor hij het vogeltje meenam. „En nou is het weg, vader.” Hij schrok van zijn eigen woorden. Weg. Ja, het was weg en het zou nooit meer terugkomen. „Dat is heel ernstig, jonkie,” zei vader, en wreef zich over het voorhoofd.

Moeder riep vanuit het huis.

„Ik kan niet eten, vader.”

„Ga jij maar naar je kamertje,” zei vader. „Ik kom dadelijk naar je toe. Ik zal niks zeggen. Alleen moeder zal het weten.”

Hein liep blindelings het laddertje op. Moeder! Zij had het raampje opengezet. Waarom was zij naar zijn kamertje gekomen? Waar was het vogeltje nu? Hoor, hoe de wind te keer ging!

Terwijl hij met zijn hoofd in z'n handen zat te staren, was het of alle ellende op hem neerkwam. Het mooie tijgervinkje! Dat was het ergste van alles. Waar was het gebleven? Vloog het nu door de storm? Hij begon te beven. Het tijgervinkje, misschien was het al dood. Kon zo iets ergs gebeuren? Hij zat heel stil. Hij hoorde alleen het bulderen van de wind en schrok toen zijn kamerdeur openging.

Daar stonden ze, vader en moeder. Hij keek hen aan en begon weer zachtjes te huilen.

Moeders gezicht stond verdrietig. „Ik heb je raampje nog een poosje opengezet,” zei ze stil. „Ik moest op de zolder de appels keren en het rook hier zo muf.” Haar ogen vlogen in het rond of ze naar het vogeltje zocht.

„Het is er niet,” zei Hein. „Het was zo'n prachtig tijgervinkje.”

„En het was niet van jou,” zei vader.

Nee, het was niet van hem. Het was van een van zijn beste vrienden. Het was van Wouter.

Moeder zette een bord met hutspot voor hem neer waar hij zoveel

van hield. Hij pakte gehoorzaam de lepel op en nam een hap. Het was of zijn keel dicht zat. Hij keek naar zijn vader en was opeens blij dat vader naast hem stond. Het was of hij een deel van alle narigheid kon overlaten aan vader. Vader zou hem nooit in de steek laten. „Wat moet ik doen, vader?”

„Je moet naar Wouter, m'n jongen.”

Hein schrok. Naar Wouter! Hij keek weer naar zijn vader.

„Moet dat, vader?”

„Dat moet,” zei vader. „Jij hebt gezegd goed voor zijn vogels te zullen zorgen. Hij heeft ze jou toevertrouwd. Jij hebt zijn vertrouwen beschaamd door een van zijn vogels mee te nemen. Dat is heel erg. Maar het is nog veel erger dat je het niet goed kunt maken. Tenminste, niet door hem dit vogeltje terug te geven. Je moet hem gaan vertellen dat het waarschijnlijk dood is.”

Moeder keek bezorgd naar Hein, die nu zo klein en hulpeloos leek. Was vader niet te streng? Ze keek vader wat verwijtend aan.

Maar die schudde zijn hoofd.

„Je hebt nu berouw?” vroeg hij Hein.

Hein knikte heftig.

„Maar zou je ook berouw gehad hebben als het vogeltje gewoon hier gebleven was?”

„Ik weet het niet,” zei Hein eerlijk.

„Dan moet je daar eens over denken, mijn jongen. Probeer nog wat te eten.”

Hein schudde treurig zijn hoofd. „Ik lust niets.”

„Ga dan je jas maar aantrekken. Wij gaan samen naar Wouter.”

Samen met zijn vader door de donkere avond. Het zou anders een feest geweest zijn. Nu zat er een dikke prop in zijn keel en zijn voeten waren als lood. Vader liep zwijgend naast hem. Maar hij was er, sterk en groot. Hein had veel zin om zijn hand in de knuist van zijn vader te stoppen. Dat deed je niet als je al zo groot was. De middaguren schoten hem in gedachten. De onrust, die op school

al begonnen was. Het stiekeme gedoe bij Wouter thuis en naderhand op weg naar zijn eigen kamertje. Alleen toen hij werkte aan het kooitje, ja, toen was hij bijna blij geweest.

Zou hij berouw gekregen hebben als het vogeltje was blijven leven? Zou hij morgen en overmorgen Wouter onder de ogen hebben durven komen? Wouter keek niet veel meer naar zijn vogels nu hij er niet zelf voor zorgde. Het had misschien weken geduurd voor hij . . . Nee, hij wist opeens heel zeker dat hij Wouter nooit meer in de ogen had durven zien en iedere dag, als hij Wouters vogels zou zijn gaan verzorgen, zou hij zich schuldig gevoeld hebben. Hij wist het heel zeker.

„Vader,” zei hij schorrig.

Vader liep in gedachten.

„Vader!”

„Ja, mijn jongen?”

„Ik weet nu zeker dat ik toch berouw zou hebben gekregen, ook als het vogeltje was blijven leven.”

Hij voelde vaders hand op zijn schouder. „Daar ben ik heel blij om, Hein. Je kunt nooit gelukkig zijn met iets wat je van een ander hebt afgenomen.”

„Al is het maar een knikker,” zei Hein ernstig.

„Zo is het,” zei vader, en glimlachte. Maar dat kon Hein niet zien.

Wouters moeder liet hen in de grote zitkamer. Ze keken wel wat verwonderd toen Hein met z'n vader binnenstapte. Gelukkig waren alle kleintjes al naar bed. Wouter zat met een boek aan de tafel.

„Hoi,” zei hij toen ze binnenkwamen, en lachte blij.

„Daar doet u goed aan, om eens langs te komen,” zei meneer.

„Het heeft z'n reden,” zei vader ernstig.

Mevrouw dacht hoe Hein in alles op zijn vader leek.

„Gaat u zitten,” zei meneer, „en zeg maar wat ik voor u kan doen.

Er is toch geen zwaarigheid?"

„Ik zou u graag iets vertellen. Vindt u het goed dat de jongens naar Wouters kamertje gaan? Hein wilde iets aan Wouter vertellen.”

„Maar natuurlijk,” zei meneer. „Jongens, gaan jullie maar naar boven.”

Achter elkaar liepen ze een beetje onwennig de trap op.

Wat een fijne vader, dacht Hein. Om het zo te regelen. Nu hoefde hij het alleen maar aan Wouter te zeggen en dat was erg genoeg. De wind rammelde aan de ramen van Wouters kamertje. In de hoek van de kamer stond de kooi met de vogels. Alle ellende viel weer als een steen op Hein. Hij durfde niet naar de kooi te kijken. Hij hikkelde nog erger dan anders als hij ergens door in de war gebracht werd. Eerst begreep Wouter niets van het hele verhaal. Eindelijk begon hij het te begrijpen. Hij keek ongelovig naar Hein, of hij iets vertelde wat een ander gedaan had.

Maar Hein knikte. „Da-da-dat heb ik gedaan, Wouter. En jij bent mijn vriend.”

„Het geeft niet, jô,” zei Wouter, en lachte een beetje verlegen. Hij bleef maar kijken naar Hein, die er zo vreemd uit zag. Hij kreeg er bijna zelf de tranen van in zijn ogen.

„Het geeft wel,” zei Hein. „Het was al zo erg en nu is de vogel ook nog dood.”

„Ik begrijp het best,” zei Wouter. „Hein, jij bent toch mijn vriend. Je hebt nou toch gezegd . . . nou geeft het niet meer.”

„Maar het vogeltje?” vroeg Hein.

„Dat moet je vergeten,” zei Wouter.

„Ik zal je een andere geven,” zei Hein treurig. „Maar dat is het niet. Het was mijn schuld dat het vogeltje doodging.”

„Jij kon het ook niet helpen,” troostte Wouter. „Je wist toch niet dat je moeder boven moest zijn en je raam open zou zetten. Het geeft echt niet,” zei hij dringend. „Jij blijft toch mijn vriend.”

Toen schoot Hein opeens het verhaal te binnen dat meester enkele

weken geleden vertelde over koning Saul en David. Koning Saul had gezegd: 'Jij bent rechtvaardiger dan ik. Ik deed kwaad en jij doet goed.' Nu deed Wouter net zo.

Hij voelde zich nog erg ongelukkig om het vogeltje, maar hij was toch blij dat Wouter nu alles wist. Vader zou het beneden wel verteld hebben. Wat zouden Wouters vader en moeder straks zeggen?

Maar toen ze naar beneden geroepen werden, was het net of er niets gebeurd was. Niemand zei een woord over het gebeurde. Va-

der schoof zijn lege kopje weg en zei: „Nou gaan we maar weer es gauw op huis aan. Het is dus afgesproken dat mijn vrouw en ik zondagavond komen om de kennismaking voort te zetten.”

„We rekenen er beslist op,” zei Wouters moeder.

Hein kon zijn oren niet geloven. De vaders schudden elkaar hartelijk de hand. Mevrouw gaf hem een stevige handdruk en meneer ook, wat ze anders nooit deden.

Hein schraapte zijn keel. Hij kon toch zo niet weggaan. Hij stond midden in de kamer en voelde tot zijn schrik een traan langs zijn neus glijden. „Ik heb zo'n spijt,” zei hij.

„Het is in orde,” zei meneer. „We maken allemaal fouten, Hein.” Mevrouw legde haar hand op zijn schouder en gaf hem een zoen. Wouter bracht hen naar de voordeur. „Tot morgen,” zei hij. „Zeg . . . eh, je komt toch morgen weer voor de vogels zorgen?”

Hein greep de deur vast. „Bedoel je . . . ma-ma-mag ik ze blijven . . .”

„Wat had je dan gedacht?” vroeg Wouter, en sloot de deur achter hen. Ze liepen dicht naast elkaar, vader en Hein. Ze zwegen een hele poos.

„Aardige mensen,” zei vader, „en ze zullen er nooit met iemand over praten. Ook niet met Jaap.”

„Maar het vogeltje is dood,” zei Hein, en keek naar de sterren, die ongewoon fel schitterden.

„Dat moet je zien te vergeten,” zei vader. „Maar er is nog iets, mijn jongen. Je hebt je hart nou uitgestort, je zult weer kunnen bidden. Als het vogeltje was blijven leven en nu rustig in je kooitje zat, had jij vanavond niet kunnen bidden, denk je wel?”

„Vast niet,” zei Hein. „Zou de Heer me vergeven, vader?”

Vaders stem klonk heel ernstig en toch zo warm. „Och jongen, denk je dat wij gewone mensen je zouden vergeven en onze hemelse Vader niet? Hij vergeeft zeventigmaal zevenmaal en meer, als we maar echt berouw tonen.”

Nee, Hein was wel erg bedroefd toen hij eindelijk weer in zijn ka-

mertje in bed lag. En toch . . . hij had alles aan de Heer verteld. De prop in zijn keel was weg. Hij had vanavond niet door zijn dak-
raam gekeken, voor het eerst niet. Hij durfde niet. Hij zou de kou-
de wind gevoeld hebben die het vogeltje de adem had afgesneden.
Hij had niets meer gegeten, al had moeder er erg op aangedron-
gen.

Hij had geen trek. Moeder had, zoals alle avonden, de deuren open-
gezet. In zijn kamertje was het nu net lekker. Hein viel in een on-
rustige slaap.

7. De grote vreugde

Midden in de nacht schrok Hein wakker. Hij lag heel stil en luisterde. Nee, dat kon niet . . . hij moest het zich verbeeld hebben. Hij had het natuurlijk gedroomd. Toch bleef hij luisteren. Hij hield zijn hoofd buiten het bed. Daar was het weer! Hij schoot het bed uit en stootte zijn hoofd tegen de schuine wand van de zoldering. Hij stond roerloos. Ja . . . daar was het weer! Waren dat muisen?

Hij zocht zijn weg over de zolder en durfde geen licht te maken omdat Margje en Nellie misschien wakker zouden worden. Vader en moeder sliepen beneden. Hij probeerde na te gaan waar het geluid vandaan kwam. Hoor! Het was nu vlakbij. Op de tast zocht hij de schakelaar van het licht. Nu moest hij kijken. Eerst zag hij niets. Hij knipperde tegen het felle licht. En toen . . . hij meende nog steeds dat hij droomde. Hij kneep zich hard in z'n arm en keek naar het vogeltje, dat midden op de vloer van de zolder zat en piepte. Het tijgervinkje! Hoe was dat mogelijk!

Zijn hart bonsde. Hij had willen schreeuwen, maar hij kon geen geluid uitbrengen. Een doek! Hij moest een doek hebben! Hij herinnerde zich opeens dat Wouter gezegd had dat je een doek moest nemen en het licht uitdoen. Hij greep de eerste de beste doek die hij zag. Het was een onderjurk van Margje. Hij knipte het licht uit. Als het vogeltje nu maar bleef zitten! Hij sloop nader en liet de doek vallen. Het vogeltje piepte angstig. Hein vloog naar het knopje van

het licht en draaide het om. Zijn hand zocht de doek af. Ja, nu heel voorzichtig zijn hand eronder. Daar . . . daar had hij het te pakken. Hij voelde het warme lijfje bonzen tussen zijn vingers. Zijn hart stroomde over van dankbaarheid. Hij voelde zich bijna duizelig van vreugde.

Het tijgervinkje! Het was niet doodgegaan in de koude wind buiten. Het leefde!

Hij deed het licht weer uit. Er was niemand wakker geworden. Hij hield het vogeltje dicht tegen zich aan. „M'n lief beestje,” zei hij zachtjes.

Hij moest het aan iemand vertellen. Vader moest het weten. Hij sloop op blote voeten de ladder af en zocht zijn weg naar het kamertje van vader en moeder. Hij stond in het donker voor het grote bed.

„Vader!”

Hij dacht dat hij het zachtjes zei, maar hij schreeuwde het uit. Vader schoot omhoog. „Wie is daar? Jongen, wat is er aan de hand?”

„Vader, kijk eens wat ik in mijn hand heb!”

„Dat gaat moeilijk in het pikkedonker,” zei vader.

„Het kind droomt zeker akelig,” veronderstelde moeder slaperig.

Daar moest Hein geweldig om lachen. Het was of alle dankbaarheid en vrolijkheid omhoog borrelden. Hij zocht het knopje van het licht. „Nou, kijk eens!”

Vader was de eerste die iets zei. „Het vogeltje?”

„Het vogeltje!” zei Hein opgetogen. „Het tijgervinkje!”

„Weet je dat het midden in de nacht is?”

Hein keek naar vader. Dat was nou echt weer vrouwenpraat. Hij hield vader het tijgervinkje onder zijn neus.

„Waarom heb je het niet vlug in het kooitje gestopt?”

„Daar heb ik helemaal niet aan gedacht, vader.”

„Ik zal het halen,” zei vader, en stapte zijn bed uit.

„Wat een toestand,” zei moeder, maar nu lachte ze toch.

Hein kon bijna niet wachten tot vader terugkwam. Hij liep het keukentje in. De kachel brandde zachtjes. Hij vond het er erg gezellig. Hij keek naar het vogeltje. Het was net of het tegen hem knipoogde.

Daar was vader met de kooi. „Mooi is anders,” zei vader. „Je kunt niet eens het vuil eruit halen. Zet maar een kooi op je verlanglijst.”

Die vader! Hein glunderde toen het vogeltje in de kooi zat en hij het wandje ervoor schoof.

„Er zit niet eens een stokje in,” bromde vader.

„Dat kon toch niet allemaal in een paar uur,” verdedigde Hein z'n werk. „Morgenochtend ga ik het vogeltje aan Wouter terugbrengen. Wat zal hij een ogen opzetten, vader!”

Vader lachte. „Hij zal wel blij zijn. En jij? Nou heb jij niks.”

„Ik heb alles,” zei Hein vrolijk. „Het is net of ik een heel groot cadeau gekregen heb.”

Vader legde zijn handen op Heins schouder. „Dat heb je ook, mijn jongen. En je weet wel wie je hiervoor danken moet.”

Nou, of Hein dat wist! Z'n hele hart zat boordevol dankbaarheid. Zo stonden ze samen te kijken hoe het vogeltje van het zaad begon te pikken. Dat bracht Hein op een gedachte. Z'n maag knorde opeens luidruchtig. Hij liep naar het kamertje. „Moeder . . .”

Moeder sliep alweer half. „Is-t-ie weer weggevlogen?”

„Welnee, maar ik heb zo'n honger. Krijg ik de hutspot?”

„Wat zullen we nou hebben?” vroeg moeder verbaasd.

Maar vader lachte hartelijk. „Blijf jij maar rustig in je bed, moeder. Jij krijgt je hutspot, m'n jongen. Ik ga ze voor je warmen.”

Zo gezellig was het nu in de keuken. Vader en hij ieder aan een kant van de tafel en het vogeltje tussen hen in.

Hein at met grote happen. Het vogeltje pikte zaadje voor zaadje op. Daarna ging het drinken.

„Wat heeft dat heerlijk gemaakt,” zei Hein. „Dank u wel, vader, voor alles.”

„Ga maar vlug naar bed,” zei vader. „Je zult als een marmot slapen.”

Het lege bord werd op de aanrecht gezet. Vader knipte het licht uit. En toen . . . toen liet het tijgervinkje een lang aangehouden triller horen.

„Alsjeblieft,” zei vader, „die is ook blij.”

„Welterusten vogeltje,” riep Hein vrolijk.

8. Alles is goed

De volgende morgen was Hein al voor dag en dauw op. Vader lag nog in bed.

Maar moeder kon nooit lang in bed blijven.

„Ben je nou al op,” mopperde ze. „Je hebt haast niet geslapen.”

„O ja, best,” zei Hein, „ik ga naar Wouter.”

„Maar weet je hoe laat het is?”

„Zes uur,” zei Hein prompt, „en het tijgervinkje heeft al gegeten.”

„En gezongen,” zei moeder. „Ik heb het gehoord. Toch gezellig, zo'n beestje.”

Hein keek zijn moeder eens aan.

Ze knikte hem toe. Haar ogen lachten. „Eet jij nu ook maar wat.

Of heb je nog geen honger na de hutspot van vannacht?”

Of hij honger had! Hij at twee dikke boterhammen, dronk een kop thee en ging, ondanks moeders protesten dat het veel te vroeg was. Maar eerst zorgde hij ervoor dat de kooi heel goed werd ingepakt. Voor alle zekerheid deed hij om de kooi een oud boodschappen-net en toen een dik stuk papier met bovenin een paar kleine gaatjes. Zo zat het vogeltje heerlijk warm en kreeg het toch genoeg lucht.

Om halfzeven liep hij op de landweg, de kooi tegen zich aangedrukt. De weg leek hem korter dan anders. Hij had ook zoveel te denken! Hij liep zich aldoor plezierig voor te stellen wat Wouter wel zou zeggen en hoe hij zou kijken.

In de zuivelfabriek was het al een hele drukte toen hij er aankwam. De torenklok had juist zeven slagen doen horen. Zouden ze al wakker zijn?

Hij ging om het huis heen en liep pardoos tegen Wouters vader op.

„Dag meneer. Zijn ze al wakker?”

„Maar Hein, wat kom jij zo vroeg doen?”

„Ik kom het tijgervinkje terugbrengen, meneer. Ik vond het vannacht op de zolder. Moeder was daar 's middags een poos geweest. Het tijgervinkje is gewoon door mijn kamerdeur naar de zolder gevlogen.”

„Ik ga met je mee naar Wouter. Je moet een ogenblik wachten.”

Wouters vader zei iets tegen een van zijn mensen. Toen gingen ze samen naar binnen en heel zachtjes de trap op.

„Iedereen slaapt nog,” vertelde meneer, „maar we gaan Wouter wakker maken.”

Hein zette zijn kooitje neer terwijl meneer Wouter aan zijn elleboog trok. „Wouter, word eens wakker. Kijk eens wie we hier hebben.”

Wouter wreef zich de ogen uit. Hein haalde het papier en het net van de kooi.

„Kijk eens, Wouter.”

„Wat is dat?” vroeg Wouter, naar het kooitje starend.

„Nooit een tijgervinkje gezien?” vroeg Hein op zijn beurt.

Wouter keek van de een naar de ander. „Is dat . . .?”

Hein knikte. „Jouw tijgervinkje. Het is een wonder. Hij zat midden op zolder.”

Hij vertelde in geuren en kleuren hoe alles gegaan was, terwijl meneer lachend terzijde stond.

Toen legde meneer zijn hand op Heins schouder. „Vind je niet, Wouter, dat het tijgervinkje nu maar bij Hein moet blijven?”

Hein kleurde. Toen schudde hij beslist zijn hoofd. „Nee,” zei hij, „nee meneer, nee Wouter. Ik heb . . . ik vind . . . ik wil liever dat

het gewoon weer in z'n eigen kooi gaat waar het hoort."

„Best," knikte meneer, „wanneer ben je ook weer jarig?"

„In april, meneer."

„Dan weet ik wel iets," zei Wouter, en knipoogde naar zijn vader.

„Nee, wees maar niet bang, Hein, dit tijgervinkje krijg je niet."

Hein lachte maar wat. Zou hij 't zeggen? Ja, waarom niet? Het was tè heerlijk. „Ik mag van vader een kooitje op mijn verlanglijst zetten. Want dit . . ." hij wees naar het geval op de tafel, „dit is veel te lelijk voor zo'n prachtig beestje."

Wouter had zich in een wip aangekleed. „Mag ik mee terug naar Hein z'n huis, vader?"

„Jullie zijn wat van plan vandaag," lachte meneer. „Jij gaat dus terug naar Hein, en dan straks weer het hele eind naar school?"

„Het is toch nog veel te vroeg om naar school te gaan?" lachte Hein.

„Je zou hier kunnen blijven."

„Ik moet de konijnen nog te eten geven," zei Hein. „En ik heb vader nog niet gezien."

„Ga jij dan maar mee, Wouter. Maar eet eerst een boterham. Misschien lust Hein ook wel wat."

Een kwartier later waren ze op weg. Hein bedacht dat nu alles even heerlijk was.

Toen ze bij de boerderij kwamen, was het een hele drukte op het erf. Vader kwam lachend op hen toe. „Zo Wouter, het is goed dat jij er ook bent. Gaan jullie eens met mij mee?"

Wat had vader?

Vader liep voor hen uit naar de schuur, waar Margje en Nellie ook al present waren. Daar, op een jutezak, lag een prachtig, slank diertje met een zuiver witte pels en een zwart puntje aan zijn staart.

„De hermelijn!" gilde Hein. „Vader, hebt u hem te pakken?"

„Dat zou ik denken. Het is een bijzonder mooi diertje. Je mag hem meenemen voor de meester. Ik hoop dat er veel kinderen op school

plezier van zullen beleven en er veel over zullen leren.”

„Toch wel zelig,” vond Wouter. Hij streek met zijn vinger over het zachte velletje.

„Ja jongen, maar het heeft ons al twee kippen gekost en de buren ook.”

„De meester zal wel blij zijn,” meende Hein. „Krijgt hij hem voor niks, vader?”

„Jazeker jongen, en de groeten aan de meester.”

Moeder had voor ieder nog een kom warme melk.

„Nou kan ik er vanmorgen wel tegen,” zei Hein terwijl hij tevreden zijn hand op z'n volle maag legde. „Ik heb bij Wouter thuis ook nog twee boterhammen gegeten.”

„Ik heb vlug een nieuwe broodzak voor je gemaakt, Hein,” zei moeder. „Stop het hermelijntje maar in de oude en gooi hem dan weg.” Ze knikte naar hem en ze begrepen elkaar zonder woorden. Ja, die broodzak kon hij beter vergeten.

Hij sloeg zijn armen om moeders hals en gaf haar een zoen. „Dank u wel, moeder.”

Wouter gaf de konijnen te eten.

„Ik ga hard sparen voor jouw verjaardag,” zei Hein op weg naar school. „Jij bent in mei jarig en je krijgt van mij een heel mooi cadeautje. Ik ga extra werkjes doen bij boer Hermsen, die betaalt goed.”

„Wat wil je dan kopen?” vroeg Wouter.

„Dat zul je wel merken als het zover is.”

Alles was heerlijk die dag. Meester was verrukt van het mooie hermelijntje.

„Wat een pracht exemplaar,” zei meester. „Soms zitten er nog heel wat bruine haren tussen het wit van zijn winterkleed. Maar deze is zuiver wit. Hoeveel moet-ie kosten, Hein?”

„U krijgt hem voor noppes,” zei Hein.

Meester lachte. „Nou Hein, ik kom je vader zelf bedanken. Ik zal hem zo mooi mogelijk opzetten en dan komt hij hier in de glazen kast te staan, zodat jullie hem iedere dag kunnen zien. En omdat dit een geschenk is voor de hele klas, mogen jullie een wens doen voor het laatste uur vanmiddag.”

Het was opeens een hels spektakel in de klas. Iedereen riep iets. Meester schudde lachend zijn hoofd en gaf toen een ferme tik op zijn lessenaar. „We gaan stemmen,” zei hij. „Zal ik een verhaal

vertellen of voorlezen?"

Hein zwaaide al met zijn vinger in de lucht voor meester nog iets gezegd had.

De meeste jongens en meisjes wilden liever een vertelling. Dat was ook geen wonder, want niemand kon zo prachtig vertellen als hun eigen meester.

„Best,” zei meester, „dan mag Hein zeggen waarover ik vertellen moet.”

„Dan weet ik het wel,” riep Jaap, en spreidde zijn armen uit of hijzelf wilde gaan vliegen. „Over vogels – vogels – vogels . . .”

„Nou Hein?” vroeg meester. „Heeft Jaap gelijk?”

Hein keek eens naar Wouter achter zich en gaf hem een olijke knipoog. „Het geeft niet, meester,” zei hij ongewoon bescheiden.

„U mag overal over vertellen, als er maar één enkel vogeltje in het verhaal zit.”

„Dat zal gebeuren,” zei meester vrolijk. „Eén vogel, speciaal voor Hein.”